

JO SOBREVIURÉ

Yolanda

- Vaaaaaaaaa, ja ho tens!! Ara has d'agafar aire fort i fer força amb la panxa. He dit panxa no gola ni cul!

No vaig poder evitar deixar anar una rialla... La Miriam també va riure mentre plorava a la vegada. La suor i les llàgrimes es barrejen i formen un líquid àcid i salat que es queda als meus llavis amb cada petó que li faig al front.

- Vinga noia, ja ho tens... va!!! Aquest noi vol néixer i jo he quedat per sopar!!

La nostra matrona era enèrgica, petita i contundent, amb un somriure als llavis permanent. Em feia pensar en la monitora de spinning del Gimnàs de l'Estruch. De cop, la Mir va fer-me una sacsejada i mirant-me als ulls va dir: No sé què passa... merda, això no va bé...

- Miriam, ara fort i concentrada en la meua veu. Jo et diré ja! I tu empenys.... Ara fes la respiració aquesta del foc, entra aire pel nas i surt aire pel nas...

La infermera continuava cridant les consignes com si encapçalés una manifestació, sense treure els seus ulls de les mans de la doctora, l'obstetra que li parlava fent una remor sorda, imperceptible, sense mirar-nos.

Jo tenia molt de fred. No podia dir-li res... No sabia què fer ni què dir.

Les màquines marcaven el ritme d'una melodia impertinent i mecànica. Per un cantó les corretges que anticipaven l'arribada de la contracció, per l'altra les màquines controlaven el batec i la tensió de la Miriam. Un xiulet impertinent i constant que de cop i volta va canviar el ritme. La Miriam seguia respirant pel nas, traient, entre la saliva seca, capellans que esquitxaven la meua bata verda.

Les primeres notes musicals d'una cançó que havia estat la nostra cançó va sonar amb una força desproporcionada. En aquell moment la Miriam va cridar i tot va començar a voltar al meu costat.

- Ho sento has de sortir, va dir-me la infermera portant-me cap a la porta.

- Què? No.... Què passa?? Miriam!!

JO SOBREVIURÉ

Yolanda

Els primer acords de I will survive incrementaven de volum i colgaven el soroll de batec del meu petit i de la meva Miriam. Ja no hi havia sincronia, el caos regnava entre empentes de la infermera i la veu de la doctora que preguntava de qui cony era el mòbil.

Vaig tancar els ulls per evitar que caiguessin les llàgrimes i estava dins d'aquella nit suau de març, al "Sala 2" del "Blau" ballant com un boig una versió de la Gloria Gaynor. La, la la la laaaaa, laralalalaaaaaaa ....

Era la cançó del nostre primer petó feia 10 anys i fa 2 era la cançó del nostre primer avortament. Aquest seria el segon?

La infermera va col·locar-me a una cadira. Estiraven a la Miriam i jo vaig reviure el moment de l'ambulància, fa dos anys al Fondo d'en Peixo quan la Miriam tenia les mans plenes de sang negra i calenta. La nostra petita va caure a les seves mans i d'ella a les meves. Se'ns va escórrer la vida literalment de les mans...

Un altre cop el mòbil. La música se sentia a despit dels crits, de les màquines de la sala de part. Les primeres notes van emmudir amb l'olor a sang. Tot olorava a sang i jo estava aïllat. Silenci. Ara només silenci. No puc cridar. No puc respirar.

- El nen! Agafeu el nen!!!

Només necessito que ploris... digna'm que tu li donaràs sentit a aquesta cançó.

La infermera va girar-me.

- Escolta, el teu fill et necessita. Plora. Plora! - aquella infermera... era el meu botó de reinici.

- Si?

